

HAK ETTİK Mİ?

Doç. Dr. M. Özkan Pektaş
Bağımlılık Dergisi Yayın Yönetmeni

Çok uzun eğitim sonucu alınan tıp diplomasını 'dur bakalım kullanamazsın önce mecburi hizmet' diyerek bizlerden esirgediler, sustuk. Tıpış tıpış görev bölgelerimize dağıldık, sağlık hizmeti zorunlu ya, neferleri de zorunlu şartlara uymalıydı. Kötü kötü lojmanlarda gencecik yaşımda orada ki cinleşmiş bürokrasi ile mücadele ettik; doğrudu, nedense hekim ülke şartlarını mutlak öğrenmeliydi. Ancak ışık bırakılmıştı, sonunda TUS sınavı denen kabus, onu da aştık, branşımızı seçtik, uzun ve yıpratıcı gece nöbetlerine alıştık, sağlığımız, aile düzenimiz, bütçemiz bozuldu ama olsun yine de bir ışık vardı uzman olacaktık. Gerçi sonrasında yine mecburi hizmet vardı ama olsun nasıl olsa hayatımız göçebeydi ve biz değişik yataklarda uyumaya alıştık, ardından askerlik, hem de kısa dönemin lafı bile edilmeden. Otuzlu yaşlar geldik artık, diğer meslek sahibi arkadaşlarla hem ayrı düştüğümüzden hem de onlar düzenli bir yaşamı çoktan kurduğundan yalnız kaldık, yalnız hissettik, artık biraz olsun hem kendimizi yetiştirmek

hem de geleceğimizi düşünmek zorundaydık.

Bu noktada bazılarımız akademik kariyeri bazıları serbest çalışmayı seçiyordu ama yine tünelin sonunda ışık görünüyordu. Hatalarımız olmadı mı? elbette oldu, bıçak paraları, mesleki kıskançlıklar, maddiyat meseleleri. Bütün bunlardan ötürü en acımasız eleştirilere hem meslek içi hem de meslek dışı maruz kaldık. Sonra konu hekimlerin halka şikayeti ile elde edilebilecek oy potansiyeline yada dünya görüşleri yüzünden birbirlerine kırdırılmasına getirildi.

Aç gözlü, paraya doymayan, para ile hizmetini satan hizmetlilere dönüştürüldük. Halka tıbbın sanat olduğunu unutturduk, sanatkarın el emeğini takdir edecek olanın ödenek göstergeleri olduğunu kabul ettirdik. Şimdi Türk Halkı mutlu olmayacak, en mukaddes olandan vazgeçip kendi sanatçısını değil hizmetlisini seçecek ve bir meslek daha ailelerin gözünde değersizleşecek, acaba hangilerimiz artık çocuğunu doktor yapmak isteyecek?